

Philippe Cattoir

Openbare financiën en institutionele hervormingen

Voorstel voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Deze tekst is een bijlage bij nr. 19 van Brussels Studies. Hij werd niet onderworpen aan de wetenschappelijke toetsing van het tijdschrift en verbindt bijgevolg enkel de auteur.

Deze nota herhaalt enkele sleutelementen betreffende de openbare financiën in Brussel. Hiervan uitgaand worden een aantal voorstellen geformuleerd om bepaalde problemen op te lossen. Onze analyse gaat hier dieper op in.

Vaststellingen

De Brusselse agglomeratie strekt zich uit over meer dan 30 gemeenten, verspreid over drie regio's (1). Het centrum van deze agglomeratie - de 19 gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest - wordt geconfronteerd met een stedelijke crisis: men vindt er een groot aantal behoeftige gezinnen (2) en werkzoekenden (3). Gezinnen met een gemiddeld of hoger inkomen ontvluchten het centrum van de stad om zich buiten het Brussels Gewest in de Vlaamse of Waalse randgemeenten te vestigen. Immigranten van allochtone afkomst zoeken eerder het centrum op. Een groot aantal ondernemingen of administraties bevinden zich op het territorium van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, maar de hoofdmoot van hun bedienden wonen buiten het gewest, en betalen aldaar hun belastingen (4). Het gewest genereert 18,9% van de Belgische toegevoegde waarde, maar de inkomsten uit belastingen op fysieke personen bedraagt slechts 8,8% van het totaal.

Inzake openbare financiën zijn er in Brussel meerdere tegenstellingen

Eenzijds is het netto te financieren saldo van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest laag en de verhouding schulden-inkomsten ligt veel lager dan in de jaren 1990 (5). Deze verbetering is hoofdzakelijk te wijten aan een conjuncturele verhoging van de inkomsten uit vastgoedbelastingen (registratie- en erfenisrechten) van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (6) en dankzij de Nationale solidariteitssusvenkomst ten gunste van de gewesten waarin de personenbelasting (PB) per inwoner lager ligt dan het nationale gemiddelde (7).

Niettegenstaande een budget in evenwicht, is de chronische onderfinanciering van het gewest een belangrijke rem op de ambitieuze politiek voor de centrale regio van het land. Hierbij kunnen we aanhalen dat de lasten die door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gedragen worden als grote agglomeratie, hoofdstad van de Europese Unie, hoofdstad van België en van de Vlaamse en Franstalige Gemeenschap voor een groot deel worden gedragen door de inwoners van de 19 gemeenten. Dit terwijl de voordelen verbonden aan haar meervoudige functie tot ver buiten haar gewestgrenzen reiken. Denk maar aan de ziekenhuisstructuren en de MIVB die gebruikt worden door zowel inwoners van de rand als van het Brussels gewest (8). De uitgaven voor politiediensten of openbare reinheid na grote manifestaties worden grotendeels door het gewest of haar gemeenten gedragen. Wij herinneren eraan dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest klein is, maar dat de kost voor haar politieke structuur (een Brussels parlement bestaande uit 89 leden) en haar administratie (verplichte tweetaligheid) groter is per inwoner dan in de andere regio's. Deze kost is niet meer samendrukbaar en de controle hierover ontsnapt haar (9).

Brussel lijdt eveneens onder belangrijke winstdervingen. Terwijl de nationale en internationale functie van Brussel belangrijke fiscale inkomsten genereert ten gunste van de federale overheid (BTW, inkomsten van bedrijven...), lijkt het financiële voordeel voor het gewest en haar gemeenten niet zo groot. De gebouwen van de internationale instellingen, net zoals bepaalde federale en communautaire gebouwen zijn vrijgesteld van een aantal belastingen (onroerende voorheffing en Brusselse belasting op kantoren)(10). De internationale beambten zijn niet onderworpen aan de personenbelasting (11). Bovendien berust de basis van de toekenning van een deel van de PB aan de gewesten op de PB die wordt geïnd op de woonplaats en niet op de werkplaats. Deze keuze werd ingegeven door een aantal praktische, historische en institutionele overwegingen, maar Brussel is hier het slachtoffer van, ten voordele van de twee andere gewesten (12).

Op het einde van de jaren 1990 onthulde een belangrijke studie van de universitaire faculteit Saint-Louis een becijferde meerkost en winstderving verbonden met het statuut van Brussel als grote stad, hoofdstad en Gewest (13). Op basis van de gebruikte methodologie worden de meerkost en winstderving voor Brussel geschat op 490,5 miljoen euro in 2003 (14). Deze meerkost werd slechts gedeeltelijk gecompenseerd, zoals zal blijken uit het volgende

hoofdstuk. Het lijkt dan ook niet meer dan billijk Brussel en haar gemeenten een hogere, eerlijkere financiering toe te kennen, of toch minstens een aantal financiële mechanismen die van belang zijn voor Brussel te herzien.

Tenslotte wijzen wij erop dat de budgettaire situatie van de gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zorgwekkend is. In tegenstelling tot het gewest genieten de gemeenten niet van een mechanisme van Nationale solidariteitstussenkomst. Als de belasting op de inkomsten van fysieke personen daalt, voelen de gemeenten dit zeer sterk. Dit zal het geval zijn tussen 2006 en 2007, waar een daling van 0,7% wordt verwacht. Bovendien zal het vrijmaken van de energiemarkt een negatieve weerslag hebben op de Brusselse gemeenten in 2008.

Niettegenstaande een hogere aanslagvoet dan in de randgemeenten, zullen toch 15 van de 19 gemeenten deficitair zijn voor 2007 (15).

Bestaande financiële mechanismen en aanzet tot hervorming

Op dit ogenblik verschaffen verschillende plaatselijke mechanismen bijkomende middelen aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Deze zouden best hervormd worden en bijkomende financieringsmechanismen zouden moeten worden onderzocht.

Federaal-regionaal samenwerkingsakkoord (BELIRIS)

Sinds 1993 bestaat er een "samenwerkingsakkoord tussen de federale staat en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met betrekking tot bepaalde initiatieven die de internationale rol en de hoofdstedelijke functie van Brussel moeten bevorderen" (16). Dit akkoord heeft tot doel een budgettaire tussenkomst van de staat mogelijk te maken in een reeks infrastructurele initiatieven die de internationale rol en de hoofdstedelijke functie van Brussel bevorderen. Het akkoord is sinds die datum verlengd in het kader van 9 wijzigingen, waarvan de laatste dateert van 20 juni 2005 (17).

Wat de modaliteiten van het akkoord betreft kunnen we enkel vaststellen dat het engagement voor de uitgaven met betrekking tot BELIRIS heel laag ligt. Met andere woorden wordt het geld voor het BELIRIS-budget met een grote vertraging geïnvesteerd. Dit heeft ongetwijfeld verscheidene oorzaken. Enerzijds wordt dit akkoord op politiek vlak beheerd door een Samenwerkingscomité bestaande uit niet minder dan 8 ministers, waarvan de helft federaal is. Anderzijds is de administratie, verantwoordelijk voor de uitvoering der werken, eveneens federaal en dus niet regionaal. Deze administratie is dan ook niet het best geplaatst om de uitgaven op het grondgebied van Brussel te coördineren.

Bovendien doet de inhoud van de overeenkomst ernstige vragen rijzen. Het veld dat wordt bestreken wordt hoe langer hoe ruimer en ondoorzichtiger. Voortaan bestrijkt het uitgaven met betrekking tot de biculturele instellingen (werken in Bozar en De Munt...) die onder federale bevoegdheid vallen. Daarenboven zijn een aantal uitgaven lovenswaardig (het doen herleven van bepaalde buurten, omgeving van scholen, renovatie van sociale woningen...) maar hebben eerder betrekking op de noden van een grote agglomeratie dan op de specifieke invulling van de meerdere hoofdstedelijke functies van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Tenslotte zijn er de aanpassingen aan het spoorwegnet (installatie van stopplaatsen van het GEN,...) die toch eerder door de NMBS moeten gefinancierd worden, m.a.w. de federale staat?

Om voornoemde redenen, en het feit dat BELIRIS in de praktijk eerder als een vorm van compensatie voor de overmatige lasten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest dient, dringen wij aan op een rechtstreekse overdracht van de middelen waarover sprake is in het akkoord. Dit zou neerkomen op een nuloperatie op budgettair vlak voor de federale overheid (18). Hierbij aansluitend zou een systeem kunnen worden gevoegd van open toelages ten belope van 50% of 75% van bepaalde uitgaven specifiek voor het bevorderen van de rol als hoofdstad, of voor projecten die een bijzonder belang hebben voor de andere gewesten, na overleg.

Onvervreemdbaarheid ("dode hand")

De bijzondere financieringswet van de Gemeenschappen en Gewesten voorziet de inschrijving van een kredietlijn in het budget van de minister van binnenlandse zaken en de openbare functie aangaande de gemeenten op wiens grondgebied zich vastgoed bevindt dat vrijgesteld is van de onroerende voorheffing (19). Deze compensatie heeft betrekking op 72% van de theoretische winstderving. Nochtans houdt deze onvervreemdbaarheid geen rekening met de regionale basisaanslag, noch met de opcentiemen van de agglomeratie, noch met de bijkomende aanslagen sinds 1993, noch met het vacuum dat door de erfpacht werd geschapen, noch met het (vrijgesteld) vastgoed van de gemeenschappen en gewesten in Brussel. De winstderving inzake heffing per vierkante meter voor kantoren wordt niet gecompenseerd.

Er wordt dus voorgesteld om alle federaal- en gemeenschaps-vastgoed in Brussel te onderwerpen aan de onroerende voorheffing en de Brusselse heffing op kantoorgebouwen. Bij ontstentenis hieraan moet de onvervreemdbaarheid aangepast worden (compensatie à rato van 100% tesamen het verwijderen van alle hierboven vermelde beperkingen). Dit geldt ook voor de internationale gebouwen.

Compensatiemechanisme inzake veiligheid en netheid

De bijzondere financieringswet van de Gemeenschappen en Gewesten voorziet in haar artikel 64 een bijzondere dotatie toegekend aan de stad Brussel om de lasten te compenseren die zij ondergaat in haar statuut van hoofdstad van het koninkrijk en zetel van een gedeelte van de Europese instellingen. Deze dotatie is sinds 1990 geïndexeerd op basis van de inflatie. Ze is geenszins aangepast aan de stijging van de behoeften of het Bruto Binnenlands Product. Er bestaan geen vergelijkbare dotaties voor andere gemeenten, zoals Elsene of Etterbeek, die eveneens bijkomende lasten dragen door de aanwezigheid van de Europese instellingen.

Het compensatiemechanisme moet herzien worden. De stijging moet aangepast zijn aan de evolutie van de welvaart en alle betrokken gemeenten moeten ervan kunnen genieten.

Financiering van de MIVB

De belangrijkste post in het budget van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is die van de uitrusting en mobiliteit die 24,7% van het totale budget bedraagt in de algemene toelichting van het budget 2007 (20). Een zeer belangrijk deel van deze uitgaven komt ten goede van pendelaars die afkomstig zijn uit andere gewesten. Dit is in het bijzonder het geval voor de uitgaven voor het gemeenschappelijk vervoer in Brussel dat voor meer dan de helft wordt gefinancierd door een gewestelijke toelage (21).

Wij stellen een federale toelage aan de MIVB voor, die de factuur voor de gewestregering terzake zal verlichten.

Grootstedenbeleid

Sinds 2000 sluit de regering elk jaar overeenkomsten met een aantal steden en gemeenten af, waaronder 7 Brusselse gemeenten, te weten Brussel, Anderlecht, Molenbeek, Schaarbeek, Sint-Gillis, Sint-Joost-ten-Node en Vorst. Deze steden en gemeenten ontvangen van het grootstedenbeleid een subsidie om bepaalde projecten te financieren (22). Het is de stad zelf die bepaalt waarvoor zij deze middelen inzet, in overleg met de cel Grootstedenbeleid in het kader van de doelstellingen uitgezet door haar minister.

Het principe van steun aan minderbedeelde steden is op zich lovenswaardig - en beantwoordt aan bepaalde noden van een grote agglomeratie als Brussel - toch kan men zich vragen stellen over de rol van de federale overheid in dit kader. Zou het niet logischer zijn om volgens het ondersteunende (subsidiariteits) principe de regionale (Brusselse) overheid te belasten met de ontwikkeling van haar ondergeschikte bevoegdheden?

Wij bevelen dan ook een overdracht van de middelen voor grootstedenbeleid naar het gewestelijk budget aan. Dit hoeft niet te leiden tot een vermindering van middelen naar de gemeenten toe: het gaat erom te vermijden dat verschillende soorten overdrachten zonder enige samenhang of doelgerichtheid naar de gemeenten gaan.

Criterium voor de toekenning van de personenbelasting aan het gewest en Nationale solidariteitstussenkomst

Op dit ogenblik is het criterium voor toekenning van een gedeelte van de PB aan de gewesten de plaats waar de belastingplichtige zijn woonplaats heeft gevestigd (23). Rekening houdend met de veelvuldige interactie tussen het stadscentrum van Brussel, in casu het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en haar randgemeenten in Vlaanderen en Wallonië, zou het logisch zijn tenminste een deel van de PB toe te kennen op basis van de bron waar het inkomen wordt gegenereerd. Dat zou de wedijver tussen de gewesten in verband met het aantrekken van belastingplichtigen beperken en een 'win-win'-ontwikkelingsstrategie in de hand werken. Dat is bevorderlijk voor de evenwichtige ontwikkeling van het economische leven, de woongelegenheid en het transport in het centrum van het land. Toegegeven, die aanpassing is niet helemaal neutraal op budgettaire vlak: de potentiële budgettaire winst voor Brussel wordt gerealiseerd ten nadele van de andere twee gewesten. Wij stellen voor om een parallelle vorm van compensatie te bestuderen naar de gewesten toe zodat de budgettaire hervorming vanuit hun standpunt aanvaardbaarder zou zijn (24).

Een ander mechanisme van de bijzondere financieringswet van 16 januari 1989 zou moeten hervormd worden, namelijk de nationale solidariteitstussenkomst (25). Dit solidariteitsmechanisme berust op het belastbare inkomen per inwoner van elk gewest. De bedragen voor het per gewest toegekende gedeelte van de personenbelasting worden verhoogd met een bepaalde som indien de PB lager is dan het nationale gemiddelde. Deze som (26), vermenigvuldigd met het aantal inwoners van het gewest, bedraagt 20,6 euro per percentagepunt verschil tussen het belastbaar inkomen per inwoner van het gewest in vergelijking met het nationaal gemiddelde. De nationale solidariteitstussenkomst is sterk geëvolueerd voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Tot 1996 kon het gewest hier geen beroep op doen omdat de PB per inwoner boven het nationale gemiddelde lag. Niettemin lijkt het gepast om eraan te herinneren dat dit mechanisme een verdorven gevolg heeft: als de PB per inwoner groter wordt, dan gaat het geheel van de toegekende belastingsgelden achteruit. Er doet zich dus een fenomeen van armoedevalstrik voor in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en in het Waals Gewest (27). Alle gewesten hebben er belang bij dit mechanisme van interregionale solidariteit op een efficiëntere wijze te organiseren.

Hervorming van de federale fiscaliteit

Bijkomend hebben een aantal gebieden van de federale belastingspolitiek een rechtstreekse invloed op de ontwikkeling van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Op het vlak van de heffing op vastgoed raden wij een kadastrale perequatie aan, zodanig dat het kadastrale inkomen informatie verschaft over de huidige waarde van het vastgoed. Bij gebrek hieraan zou een automatische herwaardering van het kadastraal inkomen kunnen worden bekomen bij verandering van eigenaar. Algemeen kan gesteld worden dat een gerichte en geleidelijke verlaging van de registratierechten nagestreefd moet worden, samen met een stijging van de reguliere belasting op vastgoed. Voor het milieu en om de concentratie van de bebouwing te bevorderen, raden wij een relatieve verhoging aan van het kadastrale inkomen voor viergevelwoningen (29).

De belasting op het autovervoer dient ook te worden hervormd. Door de belangrijke pendelactiviteit naar het economische centrum van België is Brussel het eerste slachtoffer van de federale fiscale maatregelen met betrekking tot de aankoop van firmawagens. Wij stellen een systeem voor waarbij de bedrijven een gedefiscaliseerde bonus aan hun bedienden kunnen aanbieden. Die zouden hiermee een wagen kunnen kopen, of het bedrag in gelden ontvangen en het voor andere doeleinden gebruiken.

Besluit

Deze nota bewijst duidelijk de chronische onder-financiering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en haar gemeenten. De afwezigheid van voldoende middelen om een ambitieuze Brusselse politiek te realiseren heeft niet enkel een impact op het centrum van de stad - de 19 gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest - maar ook voor de randgemeenten van Brussel, die op het grondgebied van de twee andere gewesten liggen.

Het is overduidelijk dat bepaalde belangrijke lasten die geheven worden bij de Brusselse belastingbetalers van het BHG ten goede komen van bewoners van anderen gewesten.

Deze lasten zouden door de federale overheid verlicht kunnen worden. Dit is in het bijzonder het geval voor het openbaar vervoer. Daarom zouden wij de formateur willen voorstellen een federale subsidie aan het MIVB toe te kennen.

Een belangrijke winstderving is er inzake belastingen op vastgoed: de gedeeltelijke compensatie hiervoor (de dodehand) is ontoereikend, om niet te zeggen kwetsend. Ze moet dan ook vervolledigd worden, net zoals de toelage voor de stad Brussel.

De nota toont aan dat verscheidene elementen van de bijzondere financieringswet van de gemeenschappen en gewesten gebreken vertonen die hun doeltreffendheid beperken of perverse neveneffecten hebben.

Betreffende BELIRIS en de fondsen toegekend aan het grootstedenbeleid vragen wij een overdracht van bevoegdheden en overeenkomstige financiële middelen naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dit wordt gerechtvaardigd door de nood aan een grotere politieke samenhang en uit respect voor het principe van de ondergeschikte besturen (subsidiariteitsprincipe). Deze hervormingen vormen een neutrale budgettaire operatie maar verbeteren ongetwijfeld het beheer van bepaalde beleidsvormen.

Bovendien vragen wij de Formateur een groep onafhankelijke experts aan te stellen belast met het onderzoeken van de toekenningsvoorwaarden van het deel van de PB aan de gewesten en de werking van de Nationale solidariteitstussenkomst. Verbeteringen op het vlak van de verdeling zijn in het belang van alle gewesten en de federale overheid.

De experts zouden bijkomend kunnen onderzoeken hoe een systeem op te stellen van toelagen tussen de gewesten, of tussen de federale macht en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, hoe beleidsvormen opstellen die gemeenschappelijke belangen bevorderen aangaande de ontwikkeling van de nationale en Europese hoofdstad en de strategische internationale positie van Brussel.

Tenslotte blijkt dat de federale fiscaliteit soms verstrekkende gevolgen heeft voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (en de andere gewesten).

Wij vragen de formateur te onderzoeken of de stimuli voor het gebruik van de auto op federaal vlak kunnen verminderd worden door bijvoorbeeld een belastingvrijstelling in te voeren waarover de belastingbetaler vrij zou kunnen beschikken.

Een kadastrale perequatie lijkt eveneens wenselijk omwille van billijkheid en doeltreffendheid.

Wij stellen het installeren van een interministeriële conferentie voor tussen de financiënministers van de federale en gewestelijke regeringen om deze twee kwesties te regelen.

Contact:

Philippe Cattoir (asbl Manifesto vzw)

philippe_cattoir@hotmail.com

Notes

- (1) Volgens de weerhouden criteria bevat de Brusselse agglomeratie tussen 31 en 47 gemeenten volgens een studie van I. Thomas en H. Tulkens (1999).
- (2) Het percentage van de bevolking met een inkomen kleiner dan de armoededrempel (777 euro voor een alleenstaande) wordt geschat op 27% in het Brussels gewest, tegen 11% in Vlaanderen en 18% in Wallonië (Observatorium voor gezondheid en welzijn, Brussel, 2006).
- (3) Het werkloosheidspercentage in Brussel bedraagt op dit ogenblik 19,8% (gegevens van Actiris, ex-BGDA, 2 juli 2007).
- (4) Op 675.000 banen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, worden er 313.000 bezet door inwoners van dat gewest, en 362.000 door inwoners van Vlaanderen of Wallonië.
- (5) Het netto te financieren saldo van het gewest bedraagt 24,2 miljoen euro in 2007 (oorspronkelijk budget), tegen 11,7 miljoen euro in 2006. De verhouding tussen schulden en regionale inkomsten ging van 165,95% in 1994 naar 105,82% in 1999 en 65,54% in het budget van 2007, ondermeer dankzij de verlaging van de interestvoet.
- (6) De inkomsten uit heffingen op vastgoed bedragen 38% van de algemene inkomsten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in het oorspronkelijke budget 2007 (Zimmer, 2007).
- (7) De PB per inwoner lag 6,4% hoger dan het nationaal gemiddelde in 1994 en 10,1% lager in 2005. De Nationale Solidariteitstussenkomst bedroeg 207,2 miljoen euro in het oorspronkelijke budget van 2006.
- (8) De toename van de uitgaven voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (Gewest + gemeenten) dat aan Vlaanderen en Wallonië kan worden toegeschreven op het vlak van transport is geschat op 264,4 miljoen in 2003. Zie Cattoir, Ph., Lambert, J.-P., Taymans, M., Tulkens, H., Van der Stichele, G. en Verdonck, M. (1999) Les Modes alternatifs de financement de Bruxelles, een studie uitgevoerd voor M. Rufin Grijp, minister voor wetenschappelijk onderzoek, Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De hier weerhouden cijfers komen uit een herziening van deze studie, in 2003 uitgevoerd door G. Van der Stichele.
- (9) De meerkost met betrekking tot de sub-optimale grootte van het gewest werd op 124,4 miljoen euro geschat. Zie G. Van der Stichele (2003), op. cit.
- (10) Winstderving geschat op 27,5 miljoen euro.
- (11) Winstderving geschat op 74,2 miljoen euro voor de internationale ambtenaars.
- (12) Impact in termen van inkomsten geschat op 647,5 miljoen euro voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Te onderscheiden van de impact geschat op ongeveer 2,7 miljard euro, in termen van berekening van intergewestelijke transfers (zie sectie I.4)
- (13) Cattoir, Ph., Lambert, J.-P., Taymans, M., Tulkens, H., Van der Stichele, G. en Verdonck, M. (1999), Les Modes alternatifs de financement de Bruxelles, een studie uitgevoerd voor M. Rufin Grijp, minister voor wetenschappelijk onderzoek, Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Herziening in 2003 door G. Van der Stichele.
- (14) Zie G. Van der Stichele (2003), op. cit., p. 67.
- (15) Jaarverslag Dexia, zie La Libre Belgique, 29 juni 2007.
- (16) Zie <http://www.beliris.be/nl/PrjTch/accord.cfm>. Zie ook Poirier, J., "La coopération entre l'autorité fédérale, la Région de Bruxelles-Capitale et les institutions européennes, in Acta van het Interuniversitair en Internationaal Colloquium over Brussel en Europa, Witte, Els en anderen, 18-19 december 2006, te verschijnen bij Politeia, Brussel (?), en Poirier, J. (2002) "La coopération à Bruxelles: la dimension fédérale-régionale", in Cattoir, Philippe et al., Autonomie, solidariteit en samenwerking - Enkele belangen van het Belgisch federalisme in de 21ste eeuw, Larcier, Brussel, 2002, pp. 489-524.
- (17) Zie het Belgisch Staatsblad, pp. 28133 en 28134. Voor 2005 werd een bedrag van 270,5 miljoen voorzien (overdracht van 2004 inbegrepen); voor 2006 een totaal bedrag van 101,1 miljoen euro en voor 2007 een bedrag van 125 miljoen euro.
- (18) Ware het niet dat de bedragen van de overeenkomst elk jaar worden overgedragen in het kader van het federale budget, eerder dan met een vertraging veroorzaakt door de uitvoering van de werken.
- (19) Zie art. 63 van de bijzondere financieringswet van de Gemeenschappen en Gewesten van 16 januari 1989, gewijzigd op 16 juli 1993. In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt de compensatie gestort in het gewestelijke budget in ruil voor de overname van bepaalde schulden gemaakt door het gewest in 1989. De analyse van G. Van der Stichele (2003) geeft een volledig overzicht van de tekortkomingen in het bestaande mechanisme.
- (20) 701,4 miljoen euro op 2.837,4 euro.
- (21) 207,2 miljoen euro subsidie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in 2006, te vergelijken met 174 miljoen euro inkomsten uit het verkeer (http://www.stib.be/irj/go/km/docs/STIBMIVB/INTERNET/attachments/STIB_RA2006_FR.indd.pdf)
- (22) De subsidie van het stadscontract voor 2005-2007 bedraagt 4.227.469 euro voor Anderlecht, 8.019.332 euro voor Brussel-stad, 966.254 euro voor Vorst, 8.490.622 euro voor Sint-Jans-Molenbeek, 3.584.044 euro voor Sint-Gillis, 3.177.793 voor Sint-Joost-ten-Node en 6.434.737 voor Schaarbeek.
Bron : <http://www.grootstedenbeleid.be/>.
- (23) Zie art. 7 van de bijzondere financieringswet.
- (24) Men denkt bijvoorbeeld aan een negatieve term gelijkaardig aan die gebruikt tengevolge van de overheveling van de fiscale bevoegdheden naar de gewesten.
- (25) Zie art. 48 van de bijzondere financieringswet.
- (26) Basisbedrag in 2005.
- (27) zie Cattoir, Ph., Tulkens, H., Van der Stichele, G. en Verdonck, M. (1999) Perequatie mechanismen en aansporingen tot hervorming, studie uitgevoerd voor rekening van mevr. Wivina Demeester, Vlaams Minister voor Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Ein rapport, 8 juni 1999. Men neme nota van het feit dat de resoluten van deze studie beïnvloed konden worden door de Lambermont hervorming.
- (28) Op dit ogenblik wordt deze herwaardering uitgevoerd bij een aanvraag tot bouwvergunning, wat een bijkomende aanzetting is tot het vermijden van deze zware administratieve stap.
- (29) Dit is een onrechtstreekse manier, die waarschijnlijk niet optimaal is, om de vervuiling te belasten of de bebouwing te concentreren.